

salesiánský magazín

3 2007

UŽ NEVÍME, CO S NÍM!
ROZHOVOR S IVANOU
BERNARDOVOU

ŠIFRY, TO JE VĚDA!

ZAPOMENUTÁ ČTNOST
TRPĚLIVOSTI

KŘÍŽOVKA

**Velká internetová
soutěž zná své vítěze**

obsah

úvodník str. 3

reportáž str. 4–5

naděje v beznaději

rozhovor str. 6–7

napsali jste nám str. 8–9

recenze str. 10–11

vychovávej jako Don Bosco str. 10–11

téma str. 13–17

kluci, vy ste dobrý!

poznáte někoho? str. 18–19

**zajímavosti ze života
církve, ze světa, misie** str. 20–23

dva roky na animátorech str. 24

křížovka o ceny str. 25

oslavenci str. 26

Slovo redakce

Milí přátelé,

salesiánské léto je tady a s ním i chaloupky a tábory, nebo prostě dovolená. Nezapomeňme, že salesiánská spiritualita je v neposlední řadě spiritualitou slavení, tedy postojem, který dobře ví, co je to odpočinek, zastavení – a také oslava. V komentáři k našim Stanovám se píše, že „duch nedělního slavení se promítá do všedního dne“, protože jenom dřít a pracovat „toliko pro hovado dobré jest“ (to už v tom komentáři bohužel chybí...).

Když jsem byl před lety na asistenci jako vychovatel na salesiánském gymnáziu v Rakousku, připravovali jsme se každoročně na slavnost Panny Marie Pomocnice několik měsíců předem a pak to stálo za to. Do Unterwaltersdorfu, poklidné vesnice ztracené mezi Vídní a Eisenstadtem, jsme navezli snad polovinu atrakcí z vídeňského Prateru, po gymnazijním hřišti jezdily děti v rikších, předvádělo se umělé rodeo, děti poskakovaly v nafukovacích hradech a duch celé akce, nezapomenutelný P. Wiedermayr, opékal a rozdával buřty v tramvaji, přestavěné na malý restaurant. To byla oslava!

Jak se dočtete v trojce Salesiánského magazínu, v letošním roce jdeme vlastně z jedné takové oslavy do druhé, vždyť kolik selátek a buřtů už bylo opečeno na počest Dona Boska, kardinála Trochty nebo Ignáce Stuchlého! Nezapomeňme tedy o prázdninách odpočívat, a čekají-li na nás také dny pracovní, slavme je nedělní radostností...

Krásné prázdniny přeje

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončeková, ACS
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk: České Tiskárny, s. r. o.

MIČ 47 465, ISSN 1214-5262

90 let nadšení pro Boha – 90 let nadšení pro svět

Před devadesáti lety – přesně 20. května 1917 – se v Turíně tři ženy hluboké víry pod vedením blahoslaveného dona Filipa Rinaldiho (tehdy hlavního představeného salesiánů) rozhodly stát „dcerami Panny Marie Pomocnice ve světě“. Byly to Maria Verzotti, Francesca Riccardi a Luigina Carpanera. Tak se zrodilo dílo, které se v současnosti nazývá sekulární institut Volontarií Dona Boska (VDB).

Volontarie jsou ženy, které zasvěcují svůj život Bohu, prožívají ho ve světě v nejrůznějších zaměstnáních, a to v salesiánském duchu. O svém zasvěcení nehovoří. Skrytost povolání jim umožňuje žít, konat dobro a přinášet evangelní hodnoty na kterékoliv místo – i tam, kde by lidé vůči osobě veřejně zasvěcené měli předsudky kvůli náboženství nebo církvi.

Obecně přijala církev sekulární instituty do své struktury v roce 1947. Volontarie Dona Boska byly schváleny jako institut papežského práva v roce 1978 papežem Pavlem VI.

Hlavní představený salesiánů don Pascual Chávez napsal volontariím na celém světě u příležitosti 90. vý-

ročí trvání institutu své poselství. Připomíná v něm důležitý přínos VDB pro salesiánskou rodinu kvůli třem znakům, které charakterizují jejich poslání: zasvěcení, sekulárnost a salesiánskost. Poselství má tentýž nadpis, jaký si zvolily VDB za motto u příležitosti svého jubilea: „90 let nadšení pro Boha – 90 let nadšení pro svět“.

Sekulární institut VDB má v současnosti kolem 1300 členek na pěti kontinentech. V České republice VDB letos oslavují 40 let života institutu a žije zde 45 členek.

Své čtyřicetileté jubileum si české VDB připomněly 26. května 2007 v Praze spolu s provinciálem salesiánů Františkem Blahou, s některými současnými a bývalými duchovními asistenty (salesiány) i se zástupci dalších složek salesiánské rodiny u nás. Nechyběly ani gratulantky ze zahraničí – spolusestry z Itálie a ze sousedního Slovenska, kde žije asi 160 VDB. red

Foto: Vojtěch Páv

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

**Časopis Salesiánský
magazín zasíláme
bezplatně každému,
kdo o to požádá. Od
roku 1887 je to dar
Dona Boska těm,
kteří sympatizují se
salesiánským dílem.**

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín

Kobyliské nám. 1

182 00 Praha 8

tel.: 283 029 218

e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Naděje v beznaději

Foto: © Petr Janůra

V polovině dubna uspořádaly sestry salesiánky, ve spolupráci s celou salesiánskou rodinou, již V. Dny salesiánské spirituality.

Na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži se v pátek večer sešlo asi 220 salesiánů-spolupracovníků (ACS), sester salesiánek, Volontárií Dona Boska a salesiánů. Tématem setkání byl život a dílo Štěpána kardinála Trochty.

Čím bylo setkání výjimečné? Poprvé jsme věnovali pozornost české postavě (po Donu Boskovi, Marii Dominice Mazzarelové, Františku Saleskému a matce Markétě).

Setkáním účastníky provázal Josef Gut, technické zázemí zajišťoval Pavel Dvořák, na organizaci se podíleli Marta a Honza Tomigovi, Zdeňka Kúsová a Hanka Koudelková. Program pro děti měla na starosti Jana Svobodová, mládeži se věnoval Jan Musil.

V pátek po úvodní scénce „Z listů Nikodémových“ (v téměř profesio-

nálním hereckém podání Stanislava Větrovského) měla večerní slůvko sestra Věra Vorlová (představená sester salesiánek). Zájemci potom mohli zhlédnout film o Štěpánu Trochtovi Pavučina.

Štvanice začíná

Sobotní program zahájil dopoledne Jiří Kučera přednáškou Štvanice začíná (o historickém pozadí Štěpánova života). Na ni navázal velký propagátor Trochtova odkazu P. Benno Beneš přednáškou nazvanou „I kdybych šel roklí šeré smrti, nezaleknu se zla, vždyť Ty jsi se mnou“ (střípky ze života Š. Trochty).

V poledne se účastníci sešli v kapli na mši svatě, kterou sloužil provinciál salesiánů František Blaha. Následovalo diskusní setkání u kulatého stolu a společný večer. Den uzavřeli slůvkem manželé Mácovi.

V neděli přednášel Petr Zelinka na téma „Práce – oběť – láska“ (což

bylo Trochtovo biskupské heslo). Víkendový program vyvrcholil mší svatou, kterou sloužil olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Po mši svatě pak společně s námi vystál frontu na nedělní řízek a sdílel s námi i společenství u stolu.

Zdislava Háchová, FMA

Ohlasy

- Měli jsme možnost znovu a lépe si uvědomit dějinné souvislosti života biskupa Štěpána. Při některých slovech mi běhal mráz po zádech, cítil jsem ale také velký obdiv a především vděčnost za Boží dar Štěpána Trochty naší zemi.
- Téma bylo zcela jiné než kdykoli jindy, ale velice přínosné pro náš duchovní život, který je v nebezpečí spánku.
- Jelikož šlo o moji první akci s rodiči, kde jsem se více účastnil jejich programu než programu pro mlá-

dež, hodnotím toto setkání jako velice přínosné. Víím, že tyto věci chci předat dál, a to generaci, která nepoznala hrůzy režimu.

- Jezdí s námi i dospělé děti (podotýkám dobrovolně!) a moc se na DSS těší. Takové akce stmelují i naši rodinu a děti cítí, že patří do salesiánské rodiny.
- Mísí se ve mně pocity smutku a beznaděje s radostí z toho, že patřím tam, kam patřil p. kardinál. Oslovuje mě jeho velikonoční přání – naděje v beznaději.
- Přednášky otevřely temné stánky našich dějin (odsun Němců, obdo-

bí komunismu) a vedly mě k přesvědčení, že je třeba činit pokání za náš národ.

Očima mládežníků

- Bylo to tu supr :). Jen tak dál.
- Jsem velmi rád, že jsem tady byl!
- + GOOD LIDI
- + DOBRÝ PROSTŘEDÍ
- Už se moc těším na další dny salesiánské spirituality za dva roky...

Zvukový záznam přednášek najdete na www.acsczech.cz.

„Už nevíme, co s ním. Porad'te nám,“

„Paní doktorko, naše holka nám krade doma peníze, lže mi do očí a já vůbec nevím, co s tím mám dělat. Přitom se o ni starám, máme ji rádi, ale ona naslibuje kdedo a pak nic nedodrží.“ Podobných příběhů slyší v Křesťanské pedagogicko-psychologické poradně denně několik. O tom proč KPPP vznikla, komu pomáhá a co nejčastěji řeší, hovoří její ředitelka, salesiánská spolupracovnice Ivana Bernardová.

Jak vypadá typický klient vaší poradny?

Je to dítě z prvního stupně základní školy, v učení lehce neúspěšné. Naším úkolem je zjistit, proč a co se s tím dá dělat.

Kolik dětí projde poradnou za rok?

Pro vytvoření představy je přesnější to, že za den projdou rukama každé z nás tři až čtyři děti a je nás tady na částečný úvazek sedm. Vyšetření jsou totiž poměrně dlouhá, protože se o nich píší zprávy, hovoříme s rodiči a podobně. Komplexní vyšetření trvá asi tři hodiny, vyšetření na školní zralost se dá stihnout do dvou hodin. Při testech profesní orientace průměrně zvládneme dvě až tři děti na hodinu.

S jakými nejčastějšími problémy za vámi rodiče a děti chodí?

Předškoláci nejčastěji přijdou s otázkou na školní zralost. Menší část předškoláků má potíže s adaptací ve škole, mnohdy řešíme nerovnoměrný vývoj, úzkostlivé stavy, agresivitu, problémy se sourozenci.

Žáci základních škol nás nejčastěji navštěvují kvůli problémům s učením a chováním, přičemž oba problémy jdou často ruku v ruce. Ně-

Foto: Jiří Lučera

JSME JEDINÉ ZAŘÍZENÍ TOHOTO TYPU V ČR. DOKONCE ANI SLOVÁCI, KTERÍ MAJÍ HUSTŠÍ SÍŤ CÍRKEVNÍCH ŠKOL, NEMAJÍ SVOU KŘESŤANSKOU PORADNU.

které děti, které přicházejí, lze označit jako méně nadané, nebo určitým způsobem opožděné.

Hodně dětí k nám přichází na testy profesní orientace, nabízíme také individuální nebo rodinnou terapii.

Čeho si z nabídky poradny nejvíc vážíš, co ti dělá opravdovou radost?

Naším rodinným stříbrem je prevence a máme v této oblasti poměrně široký záběr. Spolupracujeme se studenty, kteří mají chuť podílet se na prevenci sociálně patologických jevů. Naše nabídka je určena školám a jejich žákům v „krizových“ letech.

Lektoři mají pro třídu čtyřhodinový dopolední program. Po půl roce se stejná dvojice do třídy vrací ale má podobný program, jen na jiné téma. A takhle doprovází „svoji“ třídu několik let. Na tyto programy navazuje systém konzultací, kdy se děti mohou s lektory setkat a probrat problémy, které mají. Lektoři se tak vlastně stávají jakýmsi staršími kamarády dětí.

Jen pro zajímavost: V rámci preventivních programů oslovíme asi 3500 dětí za rok.

Co si představit pod pojmem primární prevence?

Děti jsou ohroženy řadou sociálně nežádoucích jevů. Ve škole například šikanou, drogami, a to jak kouřením, alkoholem, ale třeba i patologickým hráčstvím. Protože jsou v pubertě, probíráme s nimi mezipohlavní vztahy. Přesný termín je děsivý: prevence nežádoucího předčasného sexuálního kontaktu, přeloženo do normální řeči to znamená, jak se mají mezi sebou kluci a holky správně chovat.

Dále řešíme otázky protirasistických postojů, hodnotové orientace, sebevědomí, pohledu na sebe sama, sebehodnocení atd. Problémy se snažíme nazírat z pozitivní stránky. Například u šikany učíme, jak podporovat ve škole spolupráci, jak se učit komunikovat, jak se vcítit do druhého, spíš učíme pozitivním přístupům než hrozbám „ty, ty, ty, ubližovat si nesmíte!“

slyší Ivana Bernardová velmi často

Jak se k vám klienti dostanou? Chodíte za nimi nebo vám je posílají učitelé ze škol?

Naším nejčastějším a nejpravidelnějším zdrojem jsou školy. Jsou to asi všechny církevní školy pražské arcidiecéze a většina státních škol z našeho okolí, které nás oslovily a chtějí s námi spolupracovat. My na školy pravidelně chodíme a učitelé, když mají problém, tak nám posílají své žáky.

Druhý „zdroj“ jsou lidé, kteří si o naší poradně něco přečtou nebo je někdo doporučí. Ti zavolají a objednávat se sami.

Poslední a nejmenší skupinu našich klientů nám posílají dětská lékařka z našeho okolí.

Lze v poradně pracovat v salesiánském duchu?

Samozřejmě! Určitou výhodou je, že polovina z nás jsou salesiánští spolupracovníci. Považuji to za výhodu, protože nás spojuje i něco jiného než jenom profese a víra.

Myslím si, že pomoc při výchově dětí, prevence či profesní orientace jsou vysloveně salesiánské prvky. Nikde ale nemáme na vývěsním štítě napsáno, kdo přesně jsme, takže ti, kteří salesiány nemusí, nemají problém.

Je Don Boskův preventivní systém použitelný i pro dnešní dobu? Není překonaný?

Laskavost je aktuální v každém případě, rozum, schopnost domluvit se s druhým také. Asi nejproblematictější je třetí pilíř preventivního systému – vztah k Bohu.

Argumentovat tím, že to po nás Bůh chce, je asi nejtěžší, a to jak u věřících, tak potom především u nevěřících. Vycházíme-li jen z přirozených hodnot, tak to vždycky nestačí.

V poslední době sem například chodí jedna maminka, která je nešťastná ze své čtrnáctileté dcery. Má ji upřímně ráda a poctivě se o ni stará, nicméně dcera jí lže, krade, zapírá, nechce se přiznat a máma neví, jakým způsobem na ni působit, aby se aspoň přiznala a mohli o těch otázkách hovořit. V tomto případě by bylo vhodné moci argumentovat „třetím pilířem“, bohužel jsou ale nevěřící...

Co tě znepokojuje na chování mladých lidí v současnosti?

Anonymita. Když se s nějakým pubertákem bavím soukromě, tak je to často citlivý, zranitelný, oslovitelný člověk. Jsou-li v partě, schovají se za anonymitu davu a jsou schopni vyvádět hrozné věci, ale myslí si, že za to nenesou odpovědnost. Trápí mě určitá bezmoc proti davovému násilí.

Další věc, která mě bolí, je, že si možná někteří rodiče neuvědomují, že když se manželství rozvede, tak jsou na tom vždycky bité děti, ať jsou jakkoli staré. Někdy se dá možná zařídit, aby škody byly menší, ale rozhodně jsou vždycky. A myslet si, že našich dětí se to netýká, je opravdu hodně naivní představa. Děti se to vždycky týká, hodně je to bolí a citově poznamenává. Minimálně si nesou do života představu, že když to nebude fungovat, tak to prostě zrušíme.

Mě osobně to trápí především proto, že s tím nemůžeme nic dělat.

Pozoruješ, že rodiče mají na děti v dnešní době méně času?

Určitě to platí u části rodičů. Část našich klientů to bohužel nevnímá jako problém. Jako malí byli nejspíš ponecháni sami sobě a nyní jako rodiče to necítí jako problém. Na dětech je ale dobře vidět, že se o ně rodiče nestarají, že je nechávají růst jako dřív v lese. Důsledkem není nakonec jen to, že by děti zvlčily, ale ony – ponechány samy sobě – se stahují do virtuální reality počítačů a internetu a úplně se odtrhnou od reálného života a má to na ně strašlivý dopad.

Není to ale spojeno s tím, že společnost tlačí děti i rodiče k vyššímu standardu? Aby ho člověk měl, musí víc vydělat, tudíž víc pracovat, a proto má méně času na děti.

Myslím si, že část společnosti je proti tomuto tlaku imunní, a dokonce si myslím, že je to nemalá část. Někdy slyšíme, že děti chtějí po rodičích víc peněz. Přesto jsou rodiny, které umí dětem vysvětlit: My to chceme jinak, my máme jiné priority, než jsou jenom věci, značkové džíny, stále nový mobil atd.

Ovšem i ony se musí potýkat s tím, že mít děti – a především starší – je finančně velmi náročné. Dřív například jezdily děti na výlet za 2000 Kčs na Slovensko, dneska jezdí normálně za 8000 Kč do Itálie. A rodiče na to, nechťejí-li dítě o společný výlet ochudit, musí sehnat prostředky. A máte-li tři děti...

Jiří Kučera

Křesťanská pedagogicko-psychologická poradna

Pernerova 8
186 00 Praha 8
Tel.: 222 322 624
E-mail: poradna@kppp.cz
Web: www.kppp.cz

Antonín Dvořák – poslušný a vděčný

Na 15. květen připadlo 100. výročí narození druhého českého salesiánského inspektora P. Antonína Dvořáka (1907–1999). Zároveň to bylo přesně 55 let od jeho zatčení (StB si pro něj přišla v den jeho narozenin) a navíc uplyne 10 let od předání papežského vyznamenání Pro Ecclesia et Pontifice.

Rodák z Chvojnova u Pelhřimova, který prošel salesiánskými domy v Perose, Lublani, Fryštáku, Ořechově, Hodoňovicích a Praze, převzal břímě vedení inspektorie v roce 1948. V roce 1950 byl internován v Oseku, zatčen na Želivě, prošel vyšetřovací vazbou v Jihlavě a komunistickými kriminály na Mírově, Jáchymovsku, Příbramsku, v Bratislavě, Leopoldově a Olomouci. Když se zdálo, že bude v roce 1960 propuštěn na amnestii (stačil jen jeden podpis), připravené prohlášení i celý protokol roztrhal. Ve Valdicích (v Kartouzích) strávil dalších pět let. (S výjimkou Václava Mrtvého, který byl v kriminále patnáct let, byl ze salesiánů vězněn nejdéle.) Po propuštění a několika letech pomocných prací v Praze působil od roku 1971 u sester boromejek v Moravských Budějovicích. Zde na něho lidé velmi rádi vzpomínají a jsem rád, že mi jeho jubileum připomněli.

Ve svých *Životopisných fragmentech*, které sepsal na konci roku 1976 (tedy v době, kdy se nedalo očekávat politické svítání na lepší časy), píše:

Foto: archiv SM

Nikdy jsem nelitoval

„Prohlašuji zde, že jsem si nikdy na svůj těžký úděl nestěžoval ani nenaříkal. Funkci inspektora salesiánů jsem přijal jen z řeholní poslušnosti.

Před noviciátem roku 1926 měl jsem v Turíně příležitost poznat blíže činnost salesiánských misionářů. V roce 1925 slavila naše kongregace 50. výročí salesiánských misí. Toto výročí zapadalo právě do Jubilejního svatého roku 1925 v Římě, kde byla instalována velká výstava světových salesiánských misí, která pak v příštím roce byla přenesena do Turína na Valdocco. Tam jsme právě v době hlavních prázdnin my čeští salesiánští novicové konali pořádkovou službu a úklid. Byl jsem nadšen pro misijní činnost a uvažoval jsem, zda se mám také hlásit na misie, protože byla dána okamžitá možnost. Náš asistent klerik Václav Šebek mi však připomenul, že naším prvořadým posláním je práce v naší vlasti. Poslušně jsem se podřídil a žádost si nepodal... Kdybych byl tehdy odejel na misie, nemusel bych teď zde sedět jako vězeň – tak jsem si vzpomínal ve vyšetřovací cele. Ale tato vzpomínka nebyla ani v nejmenším projevem lítosti. Ve všem jsem viděl řízení Prozřetelnosti Boží.

A ještě jedno „kdyby“. Kdyby náš Dr. Štěpán Trochta, ředitel pražského Domova, nebyl v roce 1947 jmenován litoměřickým biskupem, byl by určitě on novým inspektorem a já bych zůstal dál řadovým členem kongregace a pravděpodobně bych uvězněn nebyl.

Že jsem se stal z Boží pomocí salesiánem a pak knězem, toho jsem nikdy v životě ani okamžik nelitoval, i když jsem na to doplatil dlouholetým žalářováním. Naopak, právě v tomto stavu ponížení jsem vděčně ocenil milost řeholního a kněžského povolání. A za tyto veliké milosti jsem právě tehdy Bohu vroucně děkoval někdy i se slzami v očích – byly to slzy hluboké vděčnosti...

Na konec prohlašuji, že jsem se nikdy na své odpůrce a vězňatele nehněval, poněvadž křesťanská láska přikazuje milovat i nepřátele a modlit se za ty, kteří nám činí bezpráví. Konečný, spravedlivý soud náleží jedině Bohu, jemuž budiž vzdána čest, sláva, chvála a díkyčinění po věčné věky!

Vroucí díky neposkvrněné Matce Boží, Panně Marii, Pomocnici křesťanů!

Sláva svatému Don Boskovi, našemu Otci!“ A. D.

František Blaha ■

Setkání sobotaček

Letos jsme se již poněkolkáté sešli na srazu „sobotaček“ (asistentek, které jezdily na faru do Sobotky). Je nám většinou mezi třiceti a pětáctýřiceti lety.

Co na takovém setkání děláme? Povídáme si a jíme. Je to málo? Předmětem rozhovoru je manželství, starosti a radosti, které v tomto vztahu prožíváme, výchova dětí: máš taky problémy s počítačem, na kolik kroužků vaše děti chodí?

Tématem čerstvým je návrat maminek po mnoha letech mateřské do zaměstnání. To je náročná etapa: člověk zapomněl komunikovat po telefonu, učí se na počítači, snaží se zvládnout dobře práci i rodinu.

Později se dostáváme i k tématům, jak předávat víru, jaký samy žijeme duchovní život, co udělat pro to, abychom našli duchovní vůdce, kdo byl kde na exerciích. Vzpomínaly jsme na naše setkávání v Sobotce, na P. Petra Němce.

Letos mezi nás přijela Anežka, která se vdala na Slovensko. Bydlí ve vesnici pod Tatrami. Své dojmy shrnula lapidárně: „Mám pocit, jako bych přijela ze Severního pólu do Afriky.“ Tak velký rozdíl je v životním

stylu na slovenské dědině a v Praze či v Hradci. Některé problémy tam neexistují: role muže a ženy v rodině je jasně daná, počítač doma nemají, ve farnosti se zpovídá jen před prvním pátkem a zpověď trvá asi půl minuty. K prvnímu svatému přijímání děti dostanou kolo, mobil a hodinky. Anežka byla poprvé po 14 letech sama na dva dny bez dětí...

Co mě z letošního setkání vyplulo? **V dnešní době svobody se někdy cítíme opuštěné.**

Pro církev je žena zajímavá v době, kdy dospívá: vede scholu, pomáhá dělat v kostele výzdobu, některá třeba učí náboženství nebo aspoň stihne upéct koláč na posezení po mši. Pak je vítaná jako schopná důchodkyně, která se stará o úklid kostela, napeče, mnohdy panu faráři pere apod.

Ale když máte tři, čtyři malé děti, jste rády, že se vypravíte na nedělní mši. V některých farnostech to ještě schytáte, protože děti v kostele běhají, křičí. Když vás pan farář nevyhodí, tak se aspoň přísně podívá.

Na modlitbu je času málo: ano modlíme se u nádobí, u žehlení, ale chybí tiché chvíle s Pánem. Manžel často prožívá víru jinak, stačí mu účast

na nedělní bohoslužbě a nechápe, že my bychom chtěly něco víc.

Církev nabízí spoustu akcí, ale pokud člověk chce žít opravdu s Bohem, těžko např. hledá duchovní doprovázení. Kněze, který by byl ochotný třeba i přijet takovou maminku vyzpovídat domů.

V některých farnostech si dobrých rodin příliš neváží. Odpusťte mi to, ale mám takový dojem. Vydrží jen ti, kteří opravdu po Bohu touží, kteří si už zvykli, že musí sami projevít nějakou aktivitu. Ti, kteří se nestydí požádat kněze o pomoc, o uspořádání duchovních cvičení.

V některých farnostech jsou malá modlitební společenství spíše trnem v oku duchovnímu správci. Ano, řeknete si, je to správně, laici se chopili příležitosti, ale někdy se opravdu cítí opuštění. Potřebovali bychom to třeba od vás, salesiánů. Pomoc v hledání, jak vést naše děti v této pluralitní době, kdy existuje Skype, Hvězdné války a videohry na mobilech.

Jak dětem vysvětlit, že jsou důležité osobní vztahy mezi lidmi, proč mají chodit do kostela, jak vůbec obhájit víru před třídou plnou nevěřících spolužáků?

Ludmila Křivancová

Vzpomínka na P. Jendu Jiříčka

V pátek 2. února 2007 mi v 15.00 hodin došla zpráva SMS. Byl jsem zrovna na odchodu z práce. Ve zprávě bylo uvedeno: „Pohřeb P. Jendy Jiříčka zítra 3. února 2007 v Určicích“ s uvedenou přesnou hodinou začátku.

Zprávě jsem nemohl uvěřit. Začal jsem ihned zjišťovat informace, okolnosti. Nechápal jsem, proč se ke mně nedostala během roku informace o Jendově vážné nemoci.

A jak jsem se s Jendou seznámil? V létě 1976 jsem účastnil chaloupky s Kájou v Beskydech a na jaře roku 1977 mi Kája s Bennem nabídli, že bych mohl jet v létě na tábor se staršími chlapci, který se měl uskutečnit v Nizkých Tatrách s výletem do Vyso-

kých Tater. Tábor měli vést bohoslovci. Rád jsem souhlasil.

Tam se nám představil i Jenda Jiříček, který byl v té době bohoslovce semináře v Litoměřicích.

Na jaře roku 1981 jsem se po dlouhém očekávání vrátil šťastně z vojny domů. Bylo to mé „jaro svobody“, nových nadějí, možností setkání s novými lidmi. Krátce nato jsem se vypravil za Jendou do Gottwaldova, kde tenkrát působil. Když jsem s ním chtěl být sám, abychom si mohli pohovořit, musel jsem na ten okamžik čekat až do pozdních hodin. Starost o mladé z farnosti byla pro něj naléhavá. Někdy mě vzal s sebou, když šel s mladými za město a tam s nimi třeba do tmy hrál volejbal a říkal, že mnozí se třeba otevrou až při společ-

né činnosti, sportu. Do té chvíle že nejsou sami schopni otevřeně hovořit o tom, co je trápit.

V pozdních nočních hodinách, většinou už před spaním, jsme spolu hovořili o důvěrných věcech. Někdy jsem měl pocit, že už Jenda spí a že ho tak pozdě obtěžuji, když neodpovídal hned. Ale on po chvíli promluvil, v tu chvíli jsem věděl že nespí, že mne poslouchá. Jeho slova byla vždy plná pochopení, úcasy, lásky, citu, pohlazení.

Pavel Fiala, text byl podstatně zkrácen, plné znění najdete na www.sdb.cz

Šifry, to je věda!

Nedílnou součástí všech prázdninových her na táborech, chaloupkách či puťácích jsou nejruznější dlouhodobé hry. Příjemným zpestřením dlouhodobé hry je například šifrování.

Šifrovací hry mají dlouhou tradici na letních dětských táborech a dalších akcích pro mládež. Základy šifrování patří spolu se základy turistiky a první pomoci k věcem, které se děti často na táborech učí. Procvíčení formou hry je jedním z nejlepších způsobů, jak nabyté znalosti vyzkoušet.

Jako příklad uvádíme několik šifrovacích her, vhodných právě pro dětské tábory a mládežnické akce.

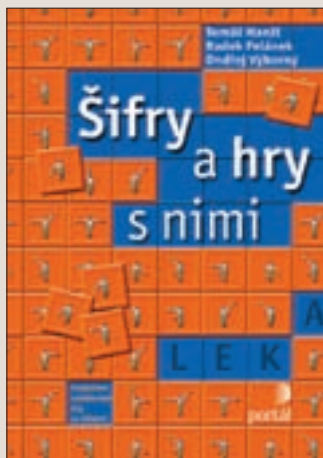
Pokladovka

Nejklasičtějším příkladem šifrovací hry je pokladovka. Základní princip této hry je velmi jednoduchý. V terénu je umístěna řada stanovišť se šiframi a různými dalšími úkoly. Řešení šifry vždy udává polohu následujícího stanoviště. Vítězem se stává ten, kdo dojde první do cílového stanoviště, což je často místo se sladkým pokladem.

Pokladovka často tvoří závěr celotáborové hry. Narozeninové šifrovací hry jsou většinou také pokladovkou – pokladem je narozeninový dárek. Pokladovka je také základem velkých šifrovacích her, o kterých bude řeč dále.

Luštitelský pohár

Hráčům (jednotlivcům či týmům)

předložíme několik šifer. V zadaném časovém limitu mají za úkol vyluštit co nejvíce z nich. Šifry můžeme obohatovat podle složitosti a dávat bonusy za nejrychlejší vyřešení. Výsledkovou tabulku, do které zapisujeme, kdo co vyřešil, je dobré zveřejnit na dobře viditelném místě – zvýšíme tak motivaci hráčů.

Šifrovací pohár

Soutěží se po týmech. V první fázi každý tým vymyslí šifru. Ve druhé fázi luští týmy šifry zadané ostatními. Aby byly týmy motivovány vymyslet šifru přiměřeně těžkou, přidělujeme body nejen za vylustění cizích šifer, ale také za zadání vlastní šifry. Tým dostane bod za svou šifru, pokud ji vyřeší alespoň jeden tým (je tedy řešitelná) a přitom ji nevyřeší všechny týmy (není tedy příliš lehká).

Na Alici a Boba

Tuto hru je vhodné uvést poté, co hráčům vysvětlíme základy kryptologie. Hraje se po týmech, půlka týmu představuje Alici, půlka Boba. Úkolem je, aby Alice předala zadanou tajnou zprávu Bobovi. Přenášená zpráva však bude zveřejněna ostatním týmům, které se budou snažit ji rozluštit.

Průběh hry je následující:

- Každý tým rozdělíme na poloviny, Alice a Bob, a oddělíme je od sebe.
- Vysvětlíme pravidla, odpovíme na dotazy ohledně principu hry.
- Týmy mají po vysvětlení pravidel 15 vteřin, kdy se obě půlky (Alice a Bob) mohou spolu domluvit.
- Hráči představující Alici dostanou zadání o délce jedné věty (každý tým dostane jiný text). Mají 5 minut na to, aby text zašifrovali.
- Zašifrované zprávy se předají hráčům představujícím Boba. Ti mají 5 minut na rozluštění zprávy. Pokud se jim to nepodaří, tým neuspěl.
- Nakonec zveřejníme všechny šifrované texty a necháme 20 minut na luštění cizích zpráv.

Poklad krále Ašóky

Terénní hra pro jednotlivce či týmy. Motivace hry je následující: moudrý král Ašóka sepsal zákony, nechal je vytesat do kamene a rozmístit po svém království. Muzea mají o tyto kameny velký zájem a také by je zájímalo, co na nich je vlastně napsáno – texty jsou psány starými písmi, kterým nikdo nerozumí a je potřeba je rozluštit.

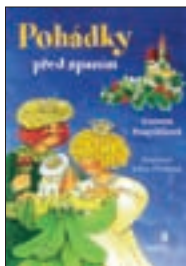
V terénu jsou rozmístěny zašifrované zákony. Cílem hráčů je co nejrychleji najít tyto zákony, přepsat je a rozluštit. Hráči dostávají body za zprávy v zašifrované i rozluštěné podobě a dostávají bonusy za rychlost, například za první přinesení textu či za první vylustění textu. Pro větší dynamiku hry můžeme též zapojit „domorodce“, kteří hráče pronásledují a komplikují jim jejich úkol, například jim berou tužku a papír nebo herní žvoty. ■

PŘÍKLAD 107 (2) Zkomolený text

NOKAENC I SINLĚ ZŘEPEZÁHNÁ SOVLA JODU
PEŘÍŠČT I ZA AESBCNE VHEKÉLO ÚILSI.
V PDHOOĚ PNZÁTOE KADŽE SOVLO NA PVRNÍ
PLHEOD. AOÁRK T JE DROBÉ ZAVACHOT PNRVÍ
A PLONSDEÍ ZKANY. TNTEO ZJAMAÍVÝ
ZRKAVOÝ EKFET VNIKZÁ ZRCAPNOVÍAM TXETU
V HVALĚ PO CLÝECH SOVELCH.

Přibalte si na dovolenou dobrou knihu

Rodiče často řeší otázku, jak přimět dítě k tomu, aby se po rušném dni zklidnilo a připravilo se ke spánku. Kolem osmé, deváté večer děti začínají být zlobivé, ufnukané, nic se jim nelíbí a nic z toho, co začnou dělat, je ne- baví. V takové chvíli je na řadě pohádka před spaním a kolem takové pohádky je třeba připravit hezký rituál: Máma

s tátou se hezky usadí s dětmi u postýlky, připomenou si, jaká pohádka byla včera, ukáží si třeba obrázky ze včerejší pohádky a postupně se všichni zaposlouchají do pohádky nové. Pohádky před spaním dětské psychologičky Zuzany Pospíšilové jsou právě pro rodiče výborným námětem k večerní četbě, protože jde o pohádky krátké, ilustrované, a přitom do každé pohádky je nenásilně začleněno výchovné poučení. Lze si vybrat z různých tematických okruhů (kouzelné pohádky, pohádky o zvířátkách, pohádky pro zlobivýlka, letní pohádky, zimní pohádky nebo také pohádky pro kluky) a děti se setkají s mnoha sympatickými postavkami, které je budou provázet po celou noc (kouzelník Popleta, zpěvák Šustík, manželé Cvrčkovi nebo skřítek Luciáno). Pohádkové příběhy osloví zejména děti předškolního věku.

Pohádky před spaním,
Zuzana Pospíšilová,
Portál 2007

Jan-Uwe Rogge je u nás znám svými knihami *Děti potřebují hranice*, *Dětské strachy a úzkosti* a *Rodiče určují hranice*. Jeho styl psaní respektuje moderní psychologické a pedagogické poznání o postupném zrání dítěte v sociálním prostředí stabilní

rodiny. V knize *Výchova dětí krok za krokem* rekapituluje svou poradenskou praxi a na mnoha příkladech mapuje vývoj dítěte po stránce emoční, sexuální i vztahové od narození až po teenagerovský věk. Kniha je psána pro rodiče a autor se v ní nikdy neuchyluje jen k pouhé teorii, ale uvádí příklady ze života spojené s moudrými návody, jak řešit složité výchovné situace. Čtivá kniha je vhodná nejen pro rodiče, ale i pro pedagogy a vychovatele.

**Výchova dětí
krok za krokem,**
Jan-Uwe Rogge,
Portál 2007

Krásná obrazová publikace *Magie papíru* otevírá všem kreativcům neznámý svět z papíru. Papír je nejodstupnější výtvarný materiál. Můžeme ho skládat, stříhat, barvit, vyrábíme z něj přáníčka, tvoříme z něj koláže. Přehledné a praktické návody na práci s papírem s využitím běžně dostupných barev a pomůcek zahrnují řezání a stříhání papíru, výrobu

ručního papíru a kašírování. Kniha představuje řadu technik barvení papíru – mramorování, batiku, tisk, sítotisk nebo šablonování. Mnohé náměty na barvení a zdobení papíru lze využít i při dekorování textilu. Část věnovaná stříhání a lepení papíru představuje náměty na ozdobné stačení papíru, tvorbu barevných ornamentů složených z výstřížků nebo vytváření ozdobných papírových objektů.

Magie papíru,
Diane Maurer-Mathison,
Portál 2007

Kniha *Náměty pro multikulturní výchovu* poskytuje školním dětem formou pestrých aktivit základní informace o jiných státech, o lidech a o dětech jiných národností, kteří z různých důvodů žijí s námi. Přibližuje kulturu zemí, jako jsou Ukrajina, Rusko, Srbsko, Řecko, arabské země, Indie, Vietnam a Čína. Při činnostech se děti seznamují s odlišnými skutečnostmi a prožívají je všemi smysly – sluchem, zrakem, hmatem i chutí, srovnávají různé kultury a jejich estetické i duchovní hodnoty.

Kniha rozvíjí také spolupráci a komunikaci při činnostech ve skupinách nebo s rodiči. Podněcuje zájem o nové a zajímavé informace a tím podporuje touhu po vzdělávání, které je jedním ze základních cest k budoucímu tolerantnějšímu světu. Kniha je psána pro učitelky a učitele dětí ve věku 5–11 let.

**Náměty pro multikulturní
výchovu,**
Eva Čílková, Petra Schönerová,
Portál 2007

Zapomenutá ctnost trpělivosti

Jeden člověk zvědavě pozoroval zrození motýla z kukly. Brouček se kroutil a podnikal nekonečné pokusy se vymanit z obalu, který ho držel ve vězení. Křídélka se stahovala a roztahovala s bolestnou námahou. Člověk se slitoval a prsty kuklu rozlomil, uchopil motýla za křídla a roztáhl je. Motýl však nikdy nevzlétl. Právě ona námaha dostat se z kukly ven učinila jeho křídla silnými. Člověk s dobrým srdcem mu ulehčil v bolesti, ale tím ho odsoudil k plazení.

Zdá se, že se děti stávají dospělými stále rychleji. Prezident Italské pediatrické společnosti, Pasquale Di Pietro vysvětluje: „Za posledních deset let práce pozorujeme u mládeže stále „se zrychlující“ dospívání, nebezpečné snížení věku, od něhož se začíná například s konzumací alkoholu či kouřením. Teenageři, kteří chtějí být rychle dospělí, pak zůstávají nedospělými po dobu daleko přesahující jejich věk, a jak ukazují statistiky, jsou věčnými dětmi.“

Náš každodenní život se stal „formulí jedna“: žijeme s nohou na plynu. Velcí i malí zapomněli na onu nádhernou ctnost, jež nazýváme trpělivostí.

Trpělivost není ctností pasivního očekávání. Naopak. Rozhodným způsobem uschopňuje ducha a srdce toho, kdo chce budovat něco trvalého.

Být trpělivý znamená respektovat rytmus růstu. Aby se dítě později mohlo věnovat potřebným věcem pro život, musí se dlouho a specificky připravovat. Potřebuje, abychom ho učili, jak se oblékat, zavazovat si boty, jíst, umývat se, přecházet ulici; postupně si zvykat na domácí práce, učení, život. Jedná se o věci, kterým se nenaučí ani přemýšlením, ani hrobováním či vyhrožováním, proneseným třeba v momentě, kdy se těchto povinností má zhostit.

Být trpělivý znamená vysvětlovat a opakovat. Jedno dítě na-

psalo: „Chci jít do rodiny, kde se více směje a vysvětlují věci.“ Děti mají být podněcovány, sledovány, stimulovány. Každé má však v učení svůj vlastní rytmus. Mnohé děti se zlobí, protože musí dělat věci, kterým nerozumí.

Každodenní trpělivost není něčím, co člověka uspokojuje. Spočívá totiž v čekání (slovo, které dnes velmi neradi slyšíme). Mnozí rodiče, zaujatí představou produktivity a efektivity, dělají práci za děti, „aby to bylo rychlejší“. Naopak, každý krok kupředu „vybojovaný osobně“ je krokem vykonaným pro budoucnost.

Být trpělivý znamená plánovat po etapách a postupných cílech. Bohužel, malé kroky nejsou uznávány. Je neuvěřitelné, že slyšíme beze studu hovořit o „frustrovaných“ dětech a dospívajících. „Frustrace“ znamená „nespokojenost z toho, že něčeho nebylo obdrženo nebo dosaženo“. Děti i mladí jsou bombardováni trpělivými reklamami, sní o úspěších a dožadují se jich, ale přitom odmítají námahu a snahu se učit.

Zároveň je stále obtížnější nalézt osoby, schopné dětem a mladým nabídnout solidní a vysoké cíle. Velmi zřídka potkají „vůdce“, kteří by měli čas a chuť je doprovázet na dlouhé cestě postupného růstu. Kultura, kterou budujeme, vnucuje „snad-

né“ a okamžitě uskutečnitelné cíle. Rodiče se musí naučit děti chválit i za ty nejmenší pokroky, povzbuzovat a podporovat je i přes nejistotu a omyly.

Být trpělivý znamená i odpovídat. Kdo se nenaučí snášet frustrace, tedy s klidem se vypořádávat s překážkami a obtížemi, má jen malou pravděpodobnost, že se v životě realizuje uspokojivým způsobem. Jedním ze základních úkolů rodiče je to, aby se dítě brzy naučilo nenechat se zadusit tisícem malých neúspěchů, které se mu přihodí. Zároveň rodiče musí vydržet reakci dětí na jejich odůvodněná „ne“. Jejich trpělivý odpor se stane dětem páteří.

Být trpělivý znamená doprovázet děti ke zralosti, věnovat pozornost tomu, aby se všechny aspekty osobnosti dokázaly sladit. Dětem by se líbilo být více nenucenými, hezčími, jistějšími. Odmítají trpělivost růstu a spokojují se s tím, jak se jeví navenek. Jsou téměř donuceny „napodobovat“, přičemž jejich vzory jsou jim vnuceny všudypřítomným nátlakem médií. Dobří rodiče však dokážou dítě naučit, že pravda vždy vyjde na světlo.

Bruno Ferrero,
přeložil Ladislav Heryán

Foto: Petr Janžura

Kluci, vy ste dobrý!

Finále internetové soutěže o Janu Boskovi

FRANTIŠEK KOŠŇAR, VÍTEZ KATEGORIE A, PŘIJÍMÁ GRATULACE.

Na finálové klání velké internetové soutěže pořádané k 80. výročí příchodu salesiánů do Česka jsem dorazil sice se zpožděním, ale atmosféra mě chytila od první chvíle.

Když jsem přijel, zrovna končila snídane. I když se všichni usmívali, ve vzduchu byla cítit nervozita. Nejvíc byla patrná na menších účastnících soutěže, nejspíš proto, že ti starší se už umí lépe ovládat.

Jeden z prvních, koho jsem potkal, byl Fanda Košnar z Lubné. O jeho výkonech už jsem několikrát

slyšel a od vidění ho znám ze Sebranec. Věděl jsem od Jaroslava Kopeckého, jak moc by si přál vyhrát. Hned mu říkám: „Fando, nic horšího než vítězství od tebe nečekám!“ Byl z toho trochu vyplašený a ani se mu nedivím: Co mu může takový starý chlap říkat, že?

Soutěžící se začali postupně přesouvat do určených místností – Turína, Mornese a Fryštáku. Před začátkem prvního bloku soutěžních otázek byla atmosféra tak hustá, že se dala krájet. Mladší soutěžící byli povětšinou bílí ve tvářích, starší s nervózními úsměvy překypovali se-

bevědomím. Přesto vládla relativně pohoda.

A pak poprvé zazněl zvonek, na chodbách bylo během pár chvil úplné ticho a ze sálů se ozývaly pouze hlasy organizátorů.

V bludišti

Postupně jsem obcházel všechny místnosti, kde se soutěžilo, a zdálo se mi, že asi nejnapínavější atmosféra byla v Bludišti, kde proti sobě stály skupiny, které za se správně zodpovězené otázky posunovaly po mapě a putovaly z Turína do Fryštáku.

Soutěž odstartovala na svátek Dona Boska 31. ledna 2007. Měla tři internetová kola, kterých se zúčastnilo na 1300 soutěžících. Šedesát z nich postoupilo do pardubického finále. To proběhlo 18. května 2007 v Pardubicích.

VÁCLAV VĚTROVSKÝ V BLUDIŠTI

Bylo neuvěřitelné sledovat, do jaké hloubky a širě sahají znalosti malých i velkých.

„Bílí,“ vyzývá Martin Běhal skupinu soutěžích: „Měli Mogliovi, u kterých Jeník Bosco pobýval jako čeledník, dceru? Ano, nebo ne?“

„Ano,“ vystřelil bez přemýšlení jeden z mluvčích.

„Správná odpověď!“ chválí Martin.

„Kluci, vy ste dobří,“ chválí obdivně Andrea Palmová.

„Žlutí: Dvorek byla prázdninová kolonie, kde se usadilo několik chlapců s P. Medem. Ano, nebo ne?“

„Bílí: V roce 1892 byla založena samostatná španělská inspektorie. Prvním inspektorem byl Rinaldi. To je jedna z lehčích otázek,“ vtipkuje Martin Běhal.

„Ne“.

„Ale ano, byl! Luigi Campagno, Životopis Filipa Rinaldiho, str. 57,“ cituje zdroj Martin.

„Vždyť se to nedá číst, je to ve španělštině,“ namítá kdosi.

„Dvě noci jsem to čet!“ odpovídá jiný.

„Tak. Jedou modří...“

Soutěž pokračuje a já se přesouvám do multimediální skupiny.

„CÉČKAŘI“ TESTUJÍ SVÉ ZNALOSTI V MULTIMEDIÁLNÍ SKUPINĚ

Ruku na srdce: Kolik otázek byste zodpověděli správně?

Multimediální skupina

V potměšlém sále sedí v půlkruhu před promítacím plátnem nervózní soutěžící. Nad nimi se tyčí zkoušející Libor Všetula.

„Připraveni? Můžeme začít?“

„Prosím vás, nemáte nějakou tužku, která píše?“ ozve se najednou kdosi hodně nejistým hlasem.

I když je nálada soutěžní, hned několik soupeřů ochotně nabízí tužku. Pokračujeme. Na plátně se obje-

NEJMladší ÚČASTNÍK FINÁLE LUKÁŠ SOURADA

OTEC VIRTUÁLNÍHO DONA BOSKA HYNEK ČERNOCH ODVEDL NEUVĚRITELNÉ MNOŽSTVÍ PRÁCE.

MONIKO, MONIKO... SMÍCH? PŘEJDE!

vuje úvodní videoklip (mimochodem perfektně připravený, dramatický, zajímavý, že se ani nechce věřit, že ho udělali amatéři) a pak už následují otázky typu:

„Je mužem na obrázku druhý, nebo třetí nástupce Dona Boska?“ a podobně.

V multimediální skupině ale soutěží každý sám za sebe, proto je zde atmosféra jiná. Přesto znovu obdivuji znalosti všech, protože jak se zdá, nemají větší problémy s odpověďmi.

Ostatně, tak divné to zase není. Vždyť do Pardubic přijelo nejlepších 60 soutěžících z asi 1300, kteří se

zúčastnili prvních tří internetových kol.

Těžké jsem věděl, lehké spletl

Test byl ze všech soutěží asi nejméně příjemný. Obsahoval otázky jak jednoduché, ty byly ale za málo bodů, tak obtížné, za bodů mnohem víc.

Jak řekl po testu pozdější vítěz kategorie A František Košnar: „Ty těžké jsem věděl, lehké jsem asi popletl“.

Otázky se týkaly jak historie, tak současnosti salesiánské díla u nás,

ve světě, osobností salesiánského života a především osobnosti zakladatele salesiánů sv. Jana Boska.

„Kde jsi čerpala informace?“, ptám se Moniky Flídrové z Lubné?

„Nó,“ kroutí se Monika, „nám s tím hodně pomáhal Jaroušek Kopecký (P. Jaroslav Kopecký, salesián ze Sebranic, pozn. redakce). My jsme se u něj po každém kole sešli, on nám testy opravil, co jsme nevěděli, nám řekl a doporučil literaturu, ze které se můžeme dozvědět to, co potřebujeme. Třeba tohle mám od něj“ a ukazuje tlustou knihu Salesiánská rodina, rodina svatých. ➤

TAK JAK JSME DOPADLI V TESTU?

MARTIN BĚHAL ZKOUŠÍ „ÁČKAŘE“ V BLUDIŠTI

NEJMLADŠÍ SOUTĚŽÍCÍ NA MULTIMEDIÁLNÍM TESTU

LENKA ŠÍSTKOVÁ (UPROSTŘED) V TUTO CHVÍLI JEŠTĚ NETUŠÍ, ŽE VYHRAJE KATEGORII B

KDO BYL ARAUKÁNSKÝM NAČELNÍKEM? ZNÁTE SPRÁVNOU ODPOVĚĎ?

Konec se blíží

Po výtečném sobotním obědě čekala na soutěžící velká hra, při které museli na hřišti projít několika zajímavými disciplínami – mj. prolézt pavučinou, naplnit pomocí lžičky vodu trubku a další.

„Prolézání pavučiny z provazů nebo střelení z luku bylo pro děvčata připomenutím toho, že Jan Bosco a salesiáni považují hru a veselost za jeden z důležitých výchovných prostředků pro mladé lidi,“ vysvětloval salesián Dominik Ujесьký.

Po skončení všech disciplín, sečtení bodů a slavnostní bohoslužbě,

kteří předsedal provinciál salesiánů P. František Blaha a po večeri nadešel konečně okamžik vyhlásování vítězů.

Program perfektně moderoval Libor Všetula a zapojili se do něj i sami soutěžící – někteří tančili, jiní zahráli, například Gábinka a Sárinka Soukupovi – a pak přišel sám zakladatel českého salesiánského díla Staříček Ignác Stuchlý a přinesl první obálky se jmény soutěžících, kteří se dostali na pomyslnou „bednu“.

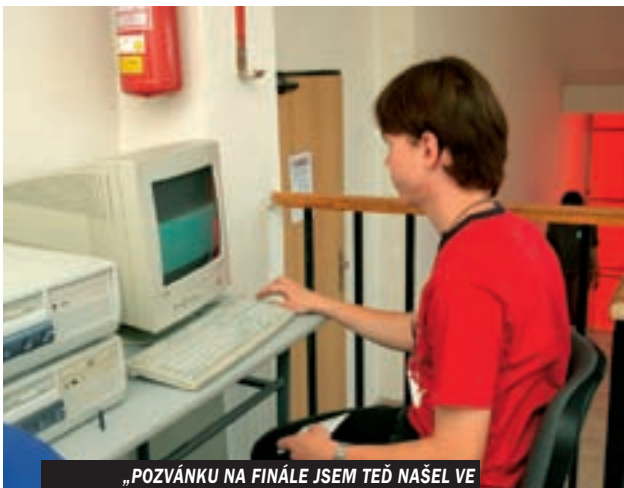
Prvních cen se dočkali soutěžící z 5. míst, pak 4. až nakonec zavířily bubny, zahrály fanfáry, na pódium vyskočil provinciál František Blaha,

což signalizovalo příchod události nejvyššího významu. Staříček přinesl poslední obálky se jmény vítězů a pak se na pódiu za obrovského aplausu dostavili postupně vítězové kategorie A (10–14 let) František Košnar z Lubné u Poličky, Lenka Šístková ze Lhenic u Českých Budějovic, vítězka kategorie B (15–20 let) a Martin Fujdl z Moravských Budějovic, který dominoval kategorií C (21–30 let).

Všichni soutěžící si podle mne zasluhují obdiv za hloubku načerpáných znalostí, zápal a chuť bojovat a vyhrávat. Stejně tak i organizátoři. Myslím, že pro všechny platí (nejen

POMŮŽE SALESIÁN RADEK GOTTWALD (VLEVO) SPRÁVNOU ODPOVĚDÍ?

„POZVÁNKU NA FINÁLE JSEM TEĎ NAŠEL VE SPAMU,“ JE SOBOTA, 18. KVĚTNA 2007, 10.45...

**VYHLÁŠENÍ VÍTĚZŮ INTERNETOVÉ
SOUTĚŽE PRÁVĚ ZAČÍNÁ**

klukům!) již jednou uvedený citát „Kluci, ste fakt dobrý!“

Text a foto Jiří Kučera
Fotografie z finále najdete na
www.sdb.cz

Jeden dopis za všechny

Chtěla bych mnohokrát poděkovat za překrásné setkání v Pardubicích. Boženka a Liduška přijely nadšené a několik hodin mi všechno vyprávěly. Nejkrásnější závěr pro mne byly slova: „A mami, že se určitě půjdeme podívat k salesiánům do Kobyliš.“

A taky nám zjisti, kdy budou misijní díla.“ Moc bych jim přála, aby jim to předsevzetí pomáhat ostatním vydrželo po celý život. Prosím, vyřiďte naše velké poděkování všem, kteří se na tomto díle podíleli. Ať se Vám ve všem daří. S přáním všeho dobrého

Andrea Filipová.

P. S. Již několik let nám doma visí na stěně malý obrázek Dona Boska – dárek od jedné devadesátisedmileté sestry voršilky Božence. A my jsme o něm vůbec nic nevěděli, jen že je to nějaký svatý. A tak když my jsme nešli za Donem Boskem, přišel on za námi – prostřednictvím Vaší soutěže. Děkuje.

FRANTIŠEK KOŠNAR, VÍTEŽ KATEGORIE A.

**...A VÍTEŽKOU KATEGORIE B SE
STÁVÁ... LENKA ŠÍSTKOVÁ!!!**

**„NEVĚŘIL JSEM, ŽE BYCH MOHL VYHRÁT, TAK JSEM
TEN NOTEBOOK SLÍBIL BRÁČHOVI. TAK MU HO DÁM...“**

Poznáte někoho?

Fotka číslo 1: Pavel Kadlečík – Reverend – prochází uvítacím rituálem po příjezdu na jednu z chaloupek. Častokrát jsem si říkal, kolik s sebou asi vozil náhradního oblečení, když ho na každé chaloupce nejméně zlíli vodou...

Jiří Kučera

Fotka číslo 3: Farní zahrada v Hradešíně u Prahy, asi v roce 1978. Poznávám sama sebe, stojím vedle muže (který je nejspíše kněz). Předě mnou vpravo dole Marie Dolistová, dívka stojící uprostřed s maskotem je Lidka Trusínová (nyní Stančíková) moje kamarádka, se kterou si stále dopisují.

Marie Hrdinová (nyní Otradovcová)

A koho poznáte, milí čtenáři, dnes? Věříme, že vybrané fotografie způsobí smršť na poště (i té elektronické) a redakce Salesiánského magazínu bude zavalena vašimi dopisy. Těšíme se na ně na adrese Salesiánský magazín, Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8, e-mail: magazin@sdb.cz do 5. srpna. Zároveň vás chceme vybidnout, abyste nám poslali snímky, které možná máte doma. Rádi je zveřejníme (a originály vrátíme).

2

1

Foto: 2* archiv SM

3

Fotografii zaslal Pavel Kopecký ze Svatavice

Pardubický festival SHM 2007

Počasí trochu nejisté a nezvykle mnoho pódiových vystoupení. Asi v tomto duchu se nesly letošní přípravy Festivalu SHM. V sobotu 12. května se v Pardubicích sešli zástupci 12 klubů Salesiánského hnutí mládeže.

Není to sice mnoho, ale tentokrát kvalita převážila nad kvantitou.

Zahájili jsme mši svatou, při které Jindra Čáp přirovnal naše směřování ke svatosti k výstupu na vysokou horu a připomněl významné salesiánské svátky těchto dní (150 od úmrtí sv. Dominika Savia a svátek Marie Dominiky Mazzarellové). Potom jsme se již mohli zapojit do připravených aktivit – výroba papírových zvířátek, lov „rybiček“, paličkování, lukostřelba, skákací hrad atd. I když nás občasně přeháňky zahnal do vnitřních prostor střediska, každý si našel vlastní využití.

Kromě číše vína s prezidentem (při níž se Lukáš Zrzavý pozdravil se zástupci klubů) se letos setkal s velkým ohlasem seminář ručních prací. Zájemci si totiž mezi nabídnutými aktivitami vybrali malování na hedvábí, do kterého je zasvětila Alena Rybáková z Prahy.

Zlatým hřebem programu byla pódiová vystoupení v tělocvičně. Představily se nám divadelní „soubory“ z Neratova, z Hlinska a z Krucemburku. Dále mezi nás zavítali Rozhádání klauni z Prahy-Karlína, nadějní muzikanti a tanečnice z Ostravy-Zábřeha a také místní děvčata s aerobikem. Závěr toho všeho korunovalo již tradiční opečené selátko a také slunečné nebe.

Děkujeme všem, kteří se nejen přijeli sami bavit, ale také se snažili zpestřit program pro ostatní. To je hlavní smysl našeho festivalu – aby

se představili ti, kteří mají co nabídnout, a abychom si uvědomili, že bez sdílení a výměny zkušeností s ostatními naše vlastní práce brzy ztratí „šťávu“. Doufáme, že se v příštích letech opět potkáme s těmi, kteří chtějí růst.

Takže, díky Neratovu, Prostějovu, Žďáru nad Sázavou, Kostelci nad Orlicí, Hlinsku, Krucemburku, Praze-Karlínu, Ostravě-Zábřehu, Praze-Kobylis, Hradci Králové a samozřejmě hostitelským Pardubicím. Bez těchto všech by se festival letos nekonal.

Klára Hušková

Setkání koadjutorů

ŽILINA – Don Bosco říkával, že když v salesiánské komunitě chybí koadjutor, tak je komunita neúplná, a mohli bychom s trochou nadsázky říci, nemocná. Tak se stalo, že první letošní květnový víkend „onemocněly“ téměř dvě desítky salesiánských komunit, a to z Česka i Slovenska.

Jejich „podstatné části“ se totiž sešly na prvním mezinárodním setkání koadjutorů, tentokrát poblíž Žiliny. Tamní prostředí i slovenská kuchyně navodily příjemnou atmosféru, umocněnou přímými přenosy z hokejového mistrovství. Setkání se neslo v duchu výměny zkušeností, povídání o práci, o výhledech a možnostech případné spolupráce. Zvláště se diskutovalo o tématech formace a místa koadjutorů v tomto procesu. *mis*

Mezinárodní hry mládeže

NĚMECKO – Již tradičně v době čarodějnic a prvomájových románků se pod taktovkou Salesiánského hnutí mládeže vydala parta vybraných sportovců ze salesiánských středisek a klubů za hranice naší republiky, tentokrát do Duisburgu. Ve dnech 26. 4. – 1. 5. se zde konaly mezinárodní salesiánské hry mládeže s pořadovým číslem osmnáct. Bylo to vůbec poprvé, co se hostitelská akce ujalo Německo.

Naše výprava čítala celkem 38 lidí – dva týmy malé kopané a 13 stolních tenistů. Fotbalový tým Ostravy skončil svou pouť turnajem v základní skupině, stejně jako fotbalisté ze Zlína. Ti by si ovšem postup zasloužili. Nebýt jednoho smolného

gólu v prvním zápase mohli kluci určitě bojovat o medaile.

Co se nepodařilo fotbalistům, to si naopak vybrali stolní tenisté. Celkem si domů přivezli 5 medailových míst. Prvním místem se blýskl Olda Václavovský z Havířova v kategorii mladších chlapců. Zlatá medaile visela na krku také dvojici Ivoš Loska z Havířova a Marek Sedláček z Brna-Žabovřesek za první místo ve čtyřhře starších chlapců. Ivoš Loska přidal pak ještě bronz v jednotlivcích a Olda Václavovský společně s Michalem Šupem z Havířova vybojovali třetí místo v čtyřhře mladších chlapců. Stříbrnou medailou si pak odvezla Martina Kalinová z Prahy-Kobylis za dvouhru starších děvčat. *Jan Traxler*

Ptáme se, kudy dál

Na 50 salesiánů se 22.–25. dubna 2007 setkala na první části provinciální kapituly.

Kapitula je bratrské shromáždění, na kterém místní komunity posilují vědomí své sounáležitosti s provincií. Zároveň se na kapitule projednávají témata důležitá pro život provincie a koná se jednou za tři roky. Každá druhá kapitula (i ta letošní) je zároveň přípravou na kapitulu generální, která se bude konat v únoru až dubnu příštího roku v Římě.

Kapitulu jsme zahájili v neděli večer poutí na Hostýn, chtěli jsme, aby setkání bylo salesiánskými Letnicemi. Na Hostýně jsme po společných nešporách, promluvě biskupa Káji, desátku růžence společně prosili Ducha svatého o jeho dary.

Pak jsme se přesunuli do Fryštáku, kde před 80 lety české salesiánské dílo začalo.

Hlavní body kapituly

- provinciál přednesl Zprávu o stavu provincie za poslední tříletí;
- dokončili jsme rozpravu o 5 tématech, nad kterými se před generální kapitulou zamýšlí celý salesiánský svět (1. Znovu se při-

blížit k Donu Boskovi, k mládeži, 2. Naléhavost evangelizace, 3. Pastorec povolání, 4. Následování chudého Krista, 5. Hledání nových oblastí, ve kterých máme plnit své salesiánské poslání);

- revidovali jsme Provinciální pravidla, která se týkají našeho společného života;
- zvolili jsme delegáta na 26. generální kapitulu (Johnyho Komárka) a jeho náhradníka (Jendu Vyhňálka);

Kromě kapitulních zasedání jsme pracovali také ve skupinách, častěji se sešli při společných modlitbách, slavili eucharistii, které pravidelně

předsedal (i s homilií) biskup Kája. Bylo o nás postaráno výbornou stravou i velmi dobrým zázemím, našli jsme si čas i na chvíli poobědového sportu na novém fryštáckém hřišti a bratrské posezení během posledního večera při dobrém vínku.

Poslední týden v listopadu budeme – dá-li Bůh – pokračovat. Rozjžděli jsme se s přáním, aby se to, co jsme promýšleli a o čem jsme hovořili, konkrétně promítlo do života každého z nás i našich komunit.

Děkujeme všem, kteří na nás pamatovali ve svých modlitbách.

*František Blaha,
provinciál salesiánů*

Víte, kolik jich je a kde pracují salesiánky?

Řím – Sestry salesiánky (FMA) pracují podle Elenco generale 2007 v 81 provinciích v 89 státech s 1488 domy.

Mají 13 303 sester s věčnými sliby, 1 021 s časnými, 341 novicek.

Celkem je všech sester včetně novicek 14 665. V rámci vizitatorie CEL (ČR – Litva) má ČR 6 domů, 32 sester s věčnými sliby, 2 s časnými a žádnou novicku.

Stav k 31. prosinci 2006. fma

Ministerstvo školství ocenilo práci Salesiánského hnutí mládeže

První jarní den se ve Valdštejnském paláci v Senátu ČR sešli zástupci vybraných organizací dětí a mládeže, aby převzali čestný titul „Organizace uznaná MŠMT pro oblast práce s dětmi a mládeží“.

Smyslem udělení tohoto titulu je podpora činnosti Nestátních neziskových organizací (NNO) a zároveň je morálním oceněním jejich systematické a dlouhodobé práce.

Oceněné neziskovky mohou tento titul používat při prezentaci

své organizace. O udělení titulu rozhodla dne 20. února 2007 ministryně školství Dana Kuchtová, osvědčení předali náměstkyně ministryně Eva Bar-

toňová a předseda senátního Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice Karel Barták. O statut uznané organizace požádalo 104 sdružení a Sale-

siánské hnutí mládeže je mezi 28 vybranými.

Magda Paseková

Pozdrav od dobrovolníka v Německu

„Ahoj vám všem! Jmenuji se Pavel Ingr, je mi 26 let a od ledna 2007 jsem jako dobrovolník u salesiánů v německém Regensburgu – Řezně.

Místní salesiánské středisko – Bosco Haus – je klasická oratoř se vším, co k ní patří, tzn. fotbal, kulečnické šipky a jiné volnočasové aktivity, které známe od nás z Čech.

Středisko také nabízí možnost ubytování (asi 70 lůžek) jednak klukům z problémových rodin, ale i pro mládež z místních škol. Dalo by se říci, že je to něco mezi kolejí a dětským domovem.

Celá budova má tři patra a každé patro je určeno pro určitou skupinu kluků. První patro slouží jako kolej pro studenty, případně pro již pracující mládež. Ve druhém patře bydlí kluci, kteří se pomalu připravují na

samostatný život a zároveň zde bydlí studenti. Třetí patro je vyhrazeno pro chlapce z neúplných, rozvedených nebo jinak nefungujících rodin, případně pro kluky s lehkou psychickou poruchou, kteří navštěvují chráněné dílny a Bosco Haus jim slouží jako druhý domov.

Regensburg je 4. největší město Bavorska a nachází na dálničním spojení mezi Plzní a Mnichovem, chcete-li, tak také na nejsevernějším místě, kudy protéká řeka Dunaj. Samotná historie města je velice bohatá a sahá až do 5. st. př. Kr. O této skutečnosti se může přesvědčit každý, kdo se aspoň na chvíli vydá do tzv. starého města, které je památkami doslova přecpáno. Za zmínku stojí např. Porta Pretoria (severní brána římského tábora Castra Regina) z roku 179 po Kr., kamenný most přes řeku Dunaj 1135–1146, dům sv. Petra a jiné památky, na které jsou obyvatelé města nesmírně hrdí.

Moje pracovní náplň se dá rozdělit do dvou částí. Dopoledne od 8.30 do 12.00 jsem spolu s br. Johannesem Rauchem v tzv. Stufenprogramm, který je určen pro kluky od 16–24 let, kteří momentálně nenavštěvují žádnou školu, nechodí do zaměstnání, popřípadě se připravují na kvalifikační zkoušky. Tuto dobu většinou trávíme v dílnách nebo na blízké zahradě, kde se snažíme něco pěstovat. Odpoledne, většinou od 15.00–20.00 jsem na vychovatelně ve třetím patře, kde řešíme starosti, radosti, povinnosti i lásky „našich“ kluků.

A co na závěr? Mám se tu výborně, kluci, salesiáni i ostatní zaměstnanci střediska mě přijali mezi sebe a při každé příležitosti mi dávají znát, že mezi ně patřím a že jsem jejich součástí. A právě tato sounáležitost mi pomáhá překonávat jazykovou bariéru, která nás od sebe pořád dělí.”

Foto: Jiří Kušera

Na čtyři stovky mladých lidí z pražské arcidiecéze hostili o posledním březnovém víkendu pražští salesiáni ve svém domě v Kobylisích. Příjemnou atmosféru ještě umocnila přítomnost kardinála Miloslava Vlk, který mj. vyprávěl o svém životě a působení v době komunistické totality. Přítomen byl také biskup-salesián Kája Herbst, který celé setkání zahájil úvodním slůvkem. *jt*

*Akademické
Týdny*

**Nové Město nad Metují
28.7. - 10.8. 2007**

**čtrnáctidenní program
přednášek, besed a kultury
v krásném přírodním areálu
uprostřed zalesněných strání**

Zajištěno: ubytování, stravování, hlídání dětí, odvoz, prodej knih, občerstvení a veškerého nahraného programu ze 3.-17. ročníku AT (přes 600 titulů)

Cena na den: cca 185 – 415,- Kč včetně programu a stravy 3x denně.

O podrobné informace si pište na:
Akademické týdny, Nádražní 219
549 01 Nové Město nad Metují,
tel.: 491 472 182, 777 194 750, ... 760
www.akademicketydny.info

**JE MOŽNÉ PŘIJET NA
JAKOUKOLIV ČÁST PROGRAMU**

Z programu vybíráme:

Ne 29.7. - P. Mgr. BLAHA, SDB
80 let salesiánské provincie

Salesiáni mají nové webové stránky

Konečně! Tak reaguje většina návštěvníků na nových internetových stránkách salesiánů, které byly spuštěny koncem dubna letošního roku.

Na spuštění nového systému čekala celá provincie poměrně dlouhou dobu. Výsledný „produkt“ je ale – soudě podle ohlasů – zdařilý.

Umožňuje rozesílat zájemcům zpravodaj, snadno prohlížet fotogalerie, jednoduše vkládat články a fotografie.

Do tvorby stránek se můžete zapojit i vy, pokud například vyplníte jednoduchý formulář o konání salesiánské akce ve vašem okolí, vaši informaci rádi zveřejníme. *jtk*

Bývalí oratoriáni v Kobyliších

V pořadí již čtvrté setkání internistů a oratoriánů proběhlo v sobotu 12. května v salesiánském domě v Praze-Kobyliších. Na 90 účastníků, kteří se na oblíbený sraz dostavili z celé republiky a někteří dokonce ze zahraničí, čekal program pečlivě připravený P. Václavem Teplým.

Po mši svaté sloužené za všechny živé i zemřelé internisty a oratoriány a po výtečném obědě si bývalí oratoriáni připomněli 80 let přítomnosti salesiánů u nás, seznámili se se současným stavem salesiánské provincie v ČR, zavzpomínali na časy prožité v Kobyliších při promítání starých fotografií z dob budování kobylišského ústavu (ze sbírky pana Pešaty).

Příští setkání proběhne, dá-li Bůh, v květnu 2009. *jtk*

Dárčovská sms pro hospic Cesta domů

Domácí hospic Cesta domů se snaží vytvořit důstojný prostor, v němž by smrt a umírání nemusely být synonymem strachu a zbytečného utrpení. Vychází z přání a individuálních potřeb pacienta a klade důraz na tlumení bolesti, na kvalitu života nemocného a na nenahraditelnost rodiny a nejbližších přátelských vztahů člověka.

Máte mobilní telefon?

DMS – dárčovská SMS je jednoduchý způsob, jakým může každý pomoci menší finanční částkou umírajícím a těm, kdo se o ně doma starají.

Stačí poslat sms ve tvaru DMS CESTADOMU na číslo 77 777. Potvrzení obdržíte formou sms. Cena dárčovské sms je 30,- Kč, ze které Cesta domů obdrží 27,- Kč.

Za darované peníze jsme např.

koupili přenosný sprchový set, který umožní pečujícím zajistit hygienu a dopřát pacientovi koupel přímo na lůžku, další ošetrovatelský materiál. DMS nám pomůže pomáhat a navíc nás potěší, že na našich cestách domů nejsme sami.

Děkujeme, že jste s námi!

www.cestadomu.cz

Dva roky na animátorech

Tak. Je pátek třináctého!!! (dubna.) Co to znamená? Samozřejmě, že někdo v ten den bude mít smůlu, ale pro nás to znamená odjezd na animátorský kurz – již šestý víkend. A je velice důležitý. Budeme totiž skládat vůdcovské zkoušky na tábory a ukáže se, jestli nám předcházející setkání něco dala a jestli bychom byli schopni vést tábor.

Sedíme ve vlaku, na kolenou otevřená skripta a snažíme se ještě něco naučit. Ale v pátek odpoledne to moc nejde, takže většinou skončíme u klábosení...

V Pardubicích vystoupíme a vyrazíme do salesiánského střediska. Tam nás čeká velkolepá večeře – mazance, salámky... no, je přece velikonoční oktav, tak je co slavit.

Když si všichni naplníme břicha, Jára Vracovský nám podává informace, jak budou následující dny vypadat. Čekají nás ještě přednášky, pak nějaké hry a nakonec v sobotu zkoušky!

Po první hře následuje přednáška o hospodářství, kterou měl na starosti Jarda Vracovský – jaké doklady můžeme předkládat k proplácení, jak si vést zápisy o výdajích a příjmech...

Poté se odebereme do kaple, kde zakončíme první den kurzu.

Někdo jde spát, někdo si povídá a někdo se jde ještě aspoň na chvilku učit. Ve čtvrt na dvě nad otevřeným učením usínám...

Cesta a cíl

Crrrrr!!!! Cože? To už je sedm hodin? Ne. Já ještě nechci vstávat! J

Nový dne začneme ranními chválami a mší svatou. V evangeliu posloucháme o putování dvou učedníků do Emauz. Kázání, které má otec Ondřej, nás naplní energií a nadějí. Máme před sebou cestu, od které odbočuje plno jiných cest, ale Bůh nám ukazuje tu správnou.

I my ovlivňujeme cesty těch ostatních. I my můžeme změnit špatnou cestu na tu dobrou... (Ale i naopak!)

...Kde jsem já na této cestě? Jdu po cestě správné? Neukazuji

ostatním špatnou cestu? Dá mi Pán sílu překonat všechny překážky? ...

Po snídani nás čeká první pomoc. Jak správně resuscitovat, jaká je správná protišoková poloha. Když vše probereme, nastává praktická část, kdy si zkoušíme ostatní správně obvázat a nakonec všichni obvazujeme Binga, který skončil jako mumie, ale...

Havárie!

„Rychle, dělejte!“ křičí najednou Petr, „venku se stala nehoda. Rychle, popadněte všechny možné věci a honem!“

Když jsme to uslyšeli, zprvu nám nedocházelo, co se děje. Až teprve po pár vteřinách jsme pochopili. Rychle, obvazy, čtverečky... Běžíme. Pádíme přes celou budovu, abychom se dostali ven, vyběháme na dvorek. Nabourané auto. Běžíme k němu, otevíráme dveře. Uvnitř je zraněný člověk. Během pár vteřin mu dáváme první pomoc, ale ...

„Špatně. Zapomněli jste vypnout motor. Auto vám vybuchlo.“ To mluví Petr, který nás pozoruje a zkoumá, co děláme špatně. „Zkuste to znovu.“

Po několika úmrtích naší oběti nakonec uděláme vše dobře. Ale to není všechno. Čeká nás ještě tepenné krvácení, otevřená zlomenina a nevolnost. Když všechny jakž takž ošetříme, zjistíme, že takhle asi moc lidí nezachráníme...

Test

Je šest večer. Sedíme rozmístěni po místnosti a čekáme až nám rozdají testy. V místnosti panuje vzrušení, strach. Zvládnou to?, honí se každému hlavou. Nebudou to muset opakovat? Jarda Trávníček rozdává testy. Vzrušením se mi klepou ruce. První otázka: Co to je zotavovací akce? Hygienické podmínky? Rychle, dělejte,

Foto: Jaroslav Vracovský

PRVNÍ POMOC

vzpomeň si. Preventivní systém. To jsem se vlastně učila. To zvládnou. Ne, právo. Co to je?...

Když jsme se navečeřeli, Jarda T. přináší testy. Celá se zachvějí. Opravdu jsem to tak zkazila, nebo snad nějakým zázrakem to vyšlo?

Mám to správně!!! Ty brádo! Já se zblázním! Mám to v kapse! Jo.

Celý den uzavíráme v kapli při večerní modlitbě.

V neděli vstáváme opět brzo ráno (před sedmou hodinou!), jdeme na ranní modlitbu, snídani, mši svatou. Po ní se scházíme ve společenské místnosti, kde hovoříme o našich projektech, které jsme měli napsat jako závěrečnou práci. Měli jsme se sebrat jakoukoli akcí, kterou jsme připravovali – harmonogram, přípravu, technické zabezpečení, hodnocení... Téměř všichni měli práce plné chyby – nedostatek přípravy, špatné hry...

Naučili jsme se něco za ty dva roky na animátorech? Na to nemůžeme pravdivě odpovědět. Je to jako zaseté semínko, které teprve časem ukáže, co v něm je. Doufáme, že se plody našeho snažení objeví (a už objevují) v různých aktivitách ve farnosti.

Kubík

Křížovka

Moudrost					POMŮCKA: BOAL, LOR, SOM	HRUBÁ VLNĚNÁ TKANINA	TRNOVNÍK	ŠPANĚLSKÁ REKA	ZNAČKA AMERICA	3. DÍL TAJENKY	DUMASŮV MUSKETÝR
					OTRAPA SLOVANSKÝ BŮH HROMU						
MAĎARSKÉ SÍDLO	1. DÍL TAJENKY	BEZDĚKY	DROBNÝ HMYZ								
INICIÁLY ČESKÉHO BÁSNÍKA			STÁTNÍ POKLADNA PENĚŽNÍ POUKÁŽKY					POPĚVEK HONIT			
ODEJMOUT							TRHLINA ZAKRÝVAT				
KAKABUS						AČ (slovensky) ODEZVA					
	NĚMECKÝ PROZAIK CUPIDO				ŠVÝCARSKÉ LÁZNĚ RUKSAK						
KORDIL- LERY				JASNÝ METEOR KOUT							VODNÍ ROSTLINA
VYHYNULÝ PŮSTOS			ŘÍMSKÝ PAHOREK UBYTOVAČÍ ZÁŘIZENÍ								
CITOSL. PODIVU		NAVŮJET LARVY ŽAB						PŘEDLOŽKA ŠPANĚLSKÉ SÍDLO			
NAFTOVOD							STRANA UHELNÁ CIHLA				
	PROLOMIT	ČLENSKÝ STÁT USA 2. DÍL TAJENKY				METROPOLE SRN NYNĚŠEK					
ROZMACH					SANÍ ODDĚLENÍ KLINIKY (zkratka)						
ČÁST ZÁSTĚRY				SOUČÁST DEHTU BRATR (básnický)							
ZRAK			PLÁČ SPZ PRO- STĚJOVA					ZÁZRAK	KMEN PYGMEJŮ	ŠACHOVÝ VELMISTR	
ŘECKÉ PÍSMENO		NABÝVAT SEDÍ PRIMÁT									
PRAŽSKÝ PODNIK					MRAVOUKA						
BLOUDIT					TAROKOVÁ KARTA						

Výlosovaní výherci správně vylustěné křížovky ze Salesiánského magazínu č. 2/2007: Ludmila Balášová, Široký Důl, Marta Marešová, Zámberk, Jarmila Vašíčková, Ostrava-Poruba, Jindřich Pláček, Palkovice, František Hruban, Praha 8, Jaroslava Drobková, Brno, František Štoviček, Hradec Králové, Helena Machotková, Brno, Jan Kavalec, Senorady a Helena Budová, Telč,

Soutěž o ceny: Vylustěnou tajenku zašlete na adresu redakce (Salesiánský magazín, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8). Ze správných odpovědí bude vylosováno 10 výherců, kteří obdrží věcné ceny. Řešení zasílejte do 10. srpna 2007.

Oslavenci

Salesiánům a salesiánkám, kteří v květnu a červnu oslavili narozeniny (nebo se teprve na oslavy chystají), vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska.

P. JAN HURNÍK

P. Max Dřímal oslavil

7. května 35 let života. 11. května

se **P. Jan Hurník** dožil 55 let

a 17. května děkoval za 76 let živo-

ta **P. František Kopec-**

ký. 26. května slavil **P. Alois**

Frydrych 85. narozeniny a ve

stejný den slavila pětačtyřicítka se-

stra **Anuška Hořínková,**

FMA.

P. MAX DŘÍMAL

P. FRANTIŠEK KOPECKÝ

P. CYRIL JUROŠKA

P. STANISLAV STAŘÍK

7. června slavila 40. narozeniny

sestra **Hanka Koudelko-**

vá a 26. června se dožívá 83 let

P. Oldřich Přerovský.

27. června se 83 let dožívá **P. Mi-**

lan Frank. Dva dny nato oslaví

86 let života **P. Cyril Juroš-**

ka. 30. června se 81 let dožívá

P. Stanislav Stařík.

P. MILAN FRANK

S. HANKA KOUDELKOVÁ

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

13. – 19.
SRPNA
2007

non stop adorace
mše svaté
koncerty
katecheze
sport
tanec
kultura
témata dnešní doby
WYD Sydney 2008
zajímavé osobnosti
noví přátelé

Podpora setkání
www.mozaikaprotabor.cz

www.tabor2007.signaly.cz

KONCERT PRO HAITI

15.8.2007 18:00
Tábor – Klokoty

**Rebecca
St. James** (USA)

**Richard
Čanaky** (SK)

www.koncertprohaiti.cz

Podpořit dobrou věc nemůže být snadnější

Humanitární pomoc na Haiti můžete podpořit
také prostřednictvím dárcovských SMS.
Odešlete dárcovskou SMS ve tvaru

DMS HAITI na číslo 87777

Cena DMS je 30 Kč, příjemce Vaší pomoci
obdrží 27 Kč.

dms
Dárcovská
SMS

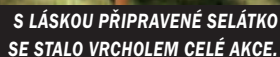
spolupořadatel

www.acho.caritas.cz

Seznamovací setkání salesiánů a salesiánských spolupracovníků (ACS) z Prahy a okolí proběhlo v sobotu 26. května v Praze-Kobylisích. Moderátorem programu, ve kterém se představovala na střídačku jednotlivá pražská společenství ACS a salesiáni působící v Praze, byl P. Ladislav Heryán. V lóži čestných hostů nechyběly přirozeně sestry salesianky reprezentované Helenou Kotáskovou a Zdeňkou Švédovou.

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62